



Arrest

nr. 116 661 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Qosh Tepah, gelegen in het district Chahar Dara in de provincie Kunduz. U bent Pashtoun van etnische origine, bent ongeveer 20 jaar oud en hangt het soennitische geloof aan. Uw vader was de eigenaar van een wisselkantoor voor geld op de markt van de provinciale hoofdstad Kunduz. Rond 2004 werd uw vader benaderd door de taliban. Ze wilden dat hij voor hen een grote som geld van Kunduz zou overbrengen naar een onbekende locatie, vermoedelijk in Kandahar of Helmand. Uw vader weigerde aanvankelijk om deze opdracht uit te voeren. Maar toen de taliban naar jullie woning kwamen en ermee dreigden zijn volledige gezin te executeren

indien hij het geld niet zou transporteren, stemde uw vader alsnog in. Hij wou dat uw broer hem zou vergezellen op deze tocht. Uw vader en broer vertrokken samen met de taliban. Sindsdien heeft niemand nog iets van hen vernomen.

Tien dagen na het vertrek van uw vader en uw broer keerden de taliban terug naar uw woning. Ze zeiden dat het geld niet was aangekomen op de bestemming en dat ze niets meer van uw vader hadden vernomen. Ze beschuldigden hem ervan het geld te hebben gestolen. Hierna bleven de taliban bijna wekelijks langskomen om uw vader te zoeken. Omdat u als enige man van uw gezin was overgebleven zeiden ze dat u het geld moest terugbetalen of dat u bij hen moest komen vechten. Na zes of zeven maanden werd u onder dwang meegenomen door de taliban. Na bemiddeling door de ouderen van uw dorp die argumenteerden dat u nog erg jong was en u tevens de enige persoon was die voor uw moeder kon zorgen, werd u enkele dagen later vrijgelaten.

Een tweetal jaar na de verdwijning van uw vader dwongen de taliban u opnieuw om met hen mee te komen. De dorpsoudsten gingen bemiddelen en wezen er andermaal op dat u de enige persoon was die voor uw moeder kon zorgen. Eén dag nadat ze u hadden meegenomen, lieten de taliban u weer vrij. Een paar maanden later kwam uw tante, die een verblijfsvergunning heeft in Iran, op bezoek. Aan het einde van haar bezoek stierf uw moeder. Omdat uw tante niet wilde dat u alleen zou achterblijven in Afghanistan, nam ze u met haar mee naar Iran. U bleef een half jaar in Iran, maar omdat u er geen verblijfsvergunning had, kon u er moeilijk aarden. Met de hulp van uw tante verkocht u de gronden van uw familie in Afghanistan en reisde u naar Europa. Begin 2010 kwam u aan in Groot-Brittannië waar u op 10 maart 2010 asiel aanvraagde. U zou er nooit een beslissing hebben ontvangen, maar werd op 12 januari 2011 gerepatrieerd naar Kabul nadat u in Londen in een vechtpartij verwickeld was geraakt. In Kabul werd u op de luchthaven opgewacht door uw neef die eveneens in Chahar Dara woonde. Hij vertelde u dat de taliban onder leiding van commandant mullah S.(...) op de hoogte waren van uw terugkeer en bij hem naar u hadden geïnformeerd. Hij bracht u naar een huis in een vlakte ten noorden van Kabul, waar u twee weken onderdook. Met het geld van de verkoop van het huis van uw familie werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. Twee weken na uw aankomst in Kabul, verliet u voor de tweede keer Afghanistan. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar u twee jaar verbleef. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 25 februari 2013. Eén dag later vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document hebt voorgelegd om uw asielaanvraag te ondersteunen. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal enkel afgaan op uw verklaringen om de door u aangehaalde vrees te beoordelen.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate vaag, bedenkelijk en incoherent zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van uw vader met de taliban die uiteindelijk tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid. Zo is het erg opmerkelijk dat de taliban uw vader tegen zijn wil in verplicht zouden hebben om een grote som geld naar een onbekende locatie te brengen. Gevraagd waarom de taliban wilden dat uw vader hun geld zou transfereren, antwoordde u dat uw vader op de geldmarkt werkte en de mensen veel vertrouwen in hem hadden (CGVS, p. 13). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat er doorheen het gehoor twijfels zijn gerezen omtrent het voorgehouden profiel van uw vader als geldwisselaar. Zo is het erg opmerkelijk dat uw vader het enige wisselkantoor van de provinciehoofdstad Kunduz uitgebaat zou hebben (CGVS, p. 13 en 15), maar zelf in een afgelegen dorp woonde dat niet bereikbaar was met de auto. U verklaarde dat uw vader vaak in jullie huis bleef van waaruit hij zijn zaken per satelliettelefoon regelde (CGVS, p. 9 en 24). Gevraagd waarom uw vader niet dichterbij zijn wisselkantoor woonde, antwoordde u dat jullie niet hielden van het leven in de stad, hetgeen gelet op de professionele activiteiten van uw vader maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 24).

Gevraagd waarom de taliban zelf hun geld niet konden transfereren, verklaarde u dan weer dat ze daarvoor geen toegang hadden. Toen hierop werd doorgevraagd bleek dat het geld niet moest worden overgeschreven, maar dat de taliban van uw vader verlangden dat hij het geld fysiek zou transporteren naar een onbepaalde plaats. Nochtans wordt geld volgens uw verklaringen over het algemeen 'zonder een persoon' verstuurd (CGVS, p. 13). U vermoedt echter dat uw vader deze opdracht kreeg omdat het geld naar Helmand of Kandahar moest worden gebracht om wapens te kopen (CGVS, p. 13-14). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat het erg opmerkelijk blijft dat het geld fysiek moest overgebracht worden naar de andere kant van Afghanistan, met alle gevaren van dien. Bovendien verklaarde u dat het geld naar Kandahar of Helmand moest worden getransporteerd omdat

de taliban in Kunduz wapenleveringen uit die provincies ontvingen. Toen u de logische vraag werd gesteld waarom de taliban uw vader nodig hadden om hun geld naar Kandahar of Helmand te transporteren als ze er zelf in slaagden om wapens uit die provincies naar Kunduz te brengen, verklaarde u dat de taliban bang waren en in de bergen zaten. U voegde hier nog aan toe dat de taliban niet zelf hun wapens vervoerden, maar daarvoor een chauffeur gebruikten (CGVS, p. 22). Toen u de logische vraag werd gesteld waarom de taliban geen beroep deden op die chauffeur om hun geld te vervoeren, verklaarde u achtereenvolgens dat die chauffeur eerst geld wilde, dat hij de opdracht niet kon uitvoeren omdat hij bang was, en dat de taliban die chauffeur misschien niet vertrouwden. Gevraagd waarom de taliban die chauffeur niet vertrouwden, verklaarde u dat dit een zaak van de taliban was en herhaalde u dat ze hem misschien niet vertrouwden (CGVS, p. 22-23). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat dit louter veronderstellingen uwentwege zijn die op geen enkel concreet element zijn gestoeld en bijgevolg niet in staat zijn de vastgestelde bedenkingen te verhelderen. Indien de taliban daadwerkelijk een grote som geld van Kunduz naar Kandahar of Helmand zouden willen transporteren is het weinig logisch dat ze deze taak aan iemand zouden opleggen die dit helemaal niet wil doen. In die context is het tevens erg opmerkelijk dat de taliban uw vader blijkbaar zonder begeleiding op pad hebben gestuurd aangezien ze tien dagen later zelf niet wisten waar hij was of wat er was gebeurd (CGVS, p. 19). Een dergelijke werkwijze hield immers grote risico's voor hen in. Bovendien beschikten ze ogenschijnlijk al over een netwerk om wapens van Kandahar naar Kunduz te transporteren. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de taliban uw vader tegen zijn wil in verplicht zouden hebben om deze opdracht uit te voeren. Uw verklaring dat de nicht van uw moeder getrouwd was met de lokale talibancommandant mullah S.(...) (CGVS, p. 14) is niet in staat de vastgestelde bedenkingen te verhelderen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van het door u geschetste probleem van uw vader met de taliban verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat op de dag van hun verdwijning, uw vader en uw broer door de taliban in een auto werden gedwongen waarin het geld zich bevond. U verklaarde expliciet dat u aanwezig was toen uw vader in die auto stapte (CGVS, p. 13). Even later verklaarde u echter dat er nog nooit een auto in uw dorp is geweest omdat uw dorp vlak bij een berg ligt en er daar geen weg is. Gevraagd hoe de taliban er dan in geslaagd zijn om uw vader en uw broer in hun auto te dwingen, antwoordde u: "taliban zijn taliban." U voegde hier nog aan toe dat de taliban hun auto in een verderop gelegen dorp hadden geparkeerd. Toen u werd gevraagd of u aanwezig was toen uw vader in die auto werd gedwongen, antwoordde u dat u niet was meegegaan naar dat dorp en dat u niet ter plaatse was toen uw vader in de auto werd gedwongen (CGVS, p. 16). Toen u erop werd gewezen dat u even voordien nog had verklaard dat u wel aanwezig was toen uw vader in de auto van de taliban werd gedwongen, antwoordde u dat u zich realiseerde dat de taliban uw vader dwongen om met hen mee te gaan in de auto, maar dat u de auto zelf niet had gezien (CGVS, p. 16). Deze verklaring is evenwel niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheid te verhelderen. Dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd betreffende zo een belangrijk feit, zorgt er dan ook voor dat hieraan nog moeilijk geloof kan worden gehecht.

Aangezien er geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u geschetste rekrutering en verdwijning van uw vader en uw broer, kan er logischerwijs evenmin nog geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban die het gevolg waren van deze verdwijning.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban vindt verder bevestiging in de diverse incoherenties die in uw opeenvolgende verklaringen werden geconstateerd. Zo verklaarde u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ dat de taliban u dwongen om met hen samen te werken toen u 16 jaar werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat de taliban u twee keer dwongen om met hen mee te gaan en bij hen te komen vechten. De eerste keer enkele maanden na de verdwijning van uw vader en de tweede keer toen u 14 jaar was geworden (CGVS, p. 18-20). Dat u op het eerste interview op de DVZ verklaarde dat u werd meegenomen door de taliban toen u 16 jaar was en tijdens het gehoor op het CGVS stelde dat u voor het laatst werd meegenomen toen u 14 jaar oud was en u acht maanden later vertrokken bent uit Afghanistan, bewijst eens te meer dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

Hierbij dient nog gewezen te worden op het feit dat u op de DVZ aangaf dat uw tante uit Iran twee weken voor uw eerste vertrek uit Afghanistan bij u op bezoek kwam (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS stelde dat uw tante reeds drie of vier maanden voor de dood van uw moeder bij jullie op bezoek kwam en u twee of drie dagen na de dood van uw moeder bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Uw jonge leeftijd op het moment van deze gebeurtenissen is geen verschoningsgrond voor de vastgestelde incoherenties. Het betreft immers dermate essentiële en ingrijpende gebeurtenissen dat op zijn minst kan verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Het is in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onder meer de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Afghanistan blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat kan worden gesteld dat er geen sprake is van een reëel risico er te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Kaboel kan dan ook worden beschouwd als een regio van Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid die in bepaalde regio's van Afghanistan heerst.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

In uw geval dient er te worden opgemerkt dat er, zoals hierboven reeds uiteen werd gezet, geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader en uw broer ongeveer 10 jaar geleden zijn verdwenen in het kader van een gedwongen geldtransport voor de Taliban.

Bovendien legde u ook over uw scholing bedenkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u op de DVZ dat u 6 of 7 jaar onderwijs had gevolgd in een moskee (Vragenlijst CGVS, vraag 2.10). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u slechts 2 jaar naar de moskee bent gegaan om te studeren

(CGVS, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd verklaarde u simpelweg dat men uw verklaringen op de DVZ verkeerd had genoteerd want dat uw naam toen ook verkeerd was gespeld (CGVS, p. 8). Deze verklaring over de spellingswijze van uw naam is evenwel niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van uw studies te verhelderen. Aan het einde van het interview op de DVZ werden uw verklaringen u immers opnieuw voorgelezen en toen heeft u uitdrukkelijk bevestigd dat de verklaringen juist waren en met de werkelijkheid overeenstemden (Vragenlijst CGVS, p. 5).

Ook de door u opgegeven reden waardoor u in Chahar Dara nooit naar school bent gegaan, is op zijn zachtst bedenkelijk te noemen. Zo verklaarde u dat de taliban en Hezb-i-Islami verhinderden dat jongeren in uw regio naar school konden gaan. Nadat deze groeperingen in 2001 waren verdreven zou er in heel Chahar Dara maar één school zijn geweest, maar die was vernield (CGVS, p. 7). Uw verklaringen zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat er zich in september 2002 verspreid over het district Chahar Dara één middelbare school, twaalf lagere scholen en tien zogenaamde home based schools bevonden. Hierdoor kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaring dat u in uw district niet naar school kon gaan omdat er geen scholen waren.

Het door u voorgehouden profiel van ongeschoolde jongere die thuis voor de geiten zorgde, wordt bovendien nog verder ondermijnd door uw gebrekkige kennis over geiten. Toen u werd gevraagd hoe lang de zwangerschap van een geit duurt, verklaarde u dit niet te weten. Zelfs toen u werd gevraagd of de zwangerschap van een geit een paar maanden, een half jaar, één jaar of twee jaar duurt, verklaarde u dit niet te weten omdat u er nooit op had gelet (CGVS, p. 10-11).

Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en is van mening dat hij op een plausibele manier verklaringen heeft afgelegd omtrent het afwezig zijn en blijven van documenten. In elk geval is dit geen afdoende reden om zijn asielaanvraag af te wijzen. De loutere verklaringen kunnen volstaan en dienen nauwgezet geanalyseerd en onderzocht te worden, rekening houdend met alle omstandigheden van het dossier en de persoonlijkheid van de kandidaat-vluchteling. Vervolgens geeft verzoeker inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*,

reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader en broer op de dag van hun verdwijning door de taliban in een auto gedwongen werden en geld dienden te vervoeren. De taliban zouden gezegd hebben dat zij moesten instappen en vervolgens reed de auto weg. Verzoeker stelt expliciet dat hij erbij was toen zijn vader in de auto is gestapt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Eerder had verzoeker echter verklaard dat er in zijn dorp geen auto's zijn omdat het een bergachtige plaats is en verzoeker bevestigt even later dat er nog nooit een auto in zijn dorp is geweest (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 16). Gevraagd hoe de taliban er dan in slaagden zijn vader en broer in een auto te dwingen, stelt verzoeker slechts dat de taliban de taliban zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Vervolgens stelt verzoeker dat de auto geparkeerd werd in het dorp van zijn tante (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Plots verklaart verzoeker echter dat hij niet aanwezig was toen zijn vader en broer in de auto gedwongen werden en stelt hij dat hij de auto niet zag (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker deze tegenstrijdigheid in onderhavig verzoekschrift tracht af te doen als een detail, stelt de Raad vast dat de verdwijning van zijn vader en broer aan de oorsprong van de beweerde problemen van verzoeker ligt en bijgevolg wel degelijk de kern van zijn asielrelaas raken. Daarnaast legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop zijn vader verdween. Zo stelt hij eerst dat zijn vader zes of zeven jaar geleden verdween (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Vervolgens schat verzoeker echter dat dit acht of negen jaar geleden was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken schatte verzoeker dit overigens zelfs op tien jaar (stuk 9, verklaring DVZ, vraag 12). Bovendien verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban hem dwongen om met hen samen te werken toen hij zestien jaar oud was (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij tweemaal ontvoerd werd door de taliban, een eerste keer enkele maanden na de verdwijning van zijn vader en een tweede keer toen hij veertien jaar was, en dat hij slechts kon vrijkomen door tussenkomst van de ouderen en omdat zijn moeder ziek was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18, 19 en 20). Tevens stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn tante en haar man uit Iran twee weken voor zijn eerste vertrek uit Afghanistan op bezoek kwamen en voorstelden om met hen mee te gaan naar Iran (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat zijn tante drie of vier maanden voor de dood van zijn moeder op bezoek kwam en dat hij twee of drie dagen na de dood van zijn moeder uit Afghanistan vertrok (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ongeschoold is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. Niet alleen zijn deze verklaringen tegenstrijdig, de Raad stelt ook vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker deze twee ontvoeringen door de taliban niet heeft vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor bij de Dienst

Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij alles heeft kunnen uitleggen en dat zijn verklaringen werden voorgelezen en overeenkwamen met hetgeen hij heeft verklaard (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Voor zover verzoeker aanvoert dat hij zelf nooit rekening heeft gehouden met zijn leeftijd en dat het beheersen van tijd en tijdsverloop iets is wat niet leeft bij een deel van de rurale bevolking dient erop te worden gewezen dat de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor doorspekt zijn van verwijzingen naar de tijd (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5, 6, 17, 25). Meermaals slaagt verzoeker er zelfs in om de exacte datum weer te geven. Aangezien verzoeker zelf gebruik maakt van deze aanduidingen, kan worden aangenomen dat hij er wel degelijk mee vertrouwd is.

Tevens slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom de taliban net op zijn vader beroep zouden moeten doen voor hun geldtransport. Vooreerst is het niet aannemelijk dat de taliban het risico zouden nemen een dergelijke grote som geld fysiek te vervoeren naar de andere kant van het land. Verzoeker bevestigt zelf dat geld over het algemeen zonder een persoon wordt verstuurd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien stelt hij dat de taliban bang waren en in de bergen zaten, hetgeen aantoonde dat zij het risico van een dergelijke operatie goed konden inschatten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Nog volgens de verklaringen van verzoeker zouden zij voor het vervoer van wapens beroep doen op een chauffeur. Gevraagd waarom zij geen beroep deden op een chauffeur voor het geldtransport stelt verzoeker eerst dat de chauffeur eerst geld wilde, vervolgens dat hij niet kon, daarna dat hij bang was en ten slotte dat zij hem niet vertrouwden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22 en 23). Geen van deze verklaringen is echter aannemelijk gezien zij hierop wel een beroep zouden doen voor het transport van wapens (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Overigens is het niet aannemelijk dat zij de vader en de broer van verzoeker zonder begeleiding op pad stuurden voor een dergelijke opdracht. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat de taliban zelf niet weten wat er gebeurd is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat zijn vader een geldwisselaar was en wel enige garantie bood, gezien zijn familiale band met Mullah S., verklaart geenszins de lakse houding van de taliban waarmee zij de vader en broer van verzoeker een belangrijk geldtransport lieten aanvangen. Ook het argument dat zijn vader als familieman nooit zijn familie in gevaar zou willen brengen en dat de taliban de familie kende, verschoont bovenstaande vaststellingen niet. Verzoeker slaagt er niet in een aannemelijke en afdoende verklaring te geven voor het feit dat juist zijn vader werd uitgekozen gezien de taliban voor het transport van wapens gebruik maakten van een chauffeur.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is inmiddels een volwassen man, spreekt Pashtou, een beetje Engels en kon reeds in het verleden op de steun van zijn familie rekenen (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 4, 5). Zo verklaarde verzoeker dat zijn tante in Iran woont, zonder problemen naar Afghanistan kan reizen, in Iran een huis heeft en een goed leven leidt, zij hebben daar een goede zaak en winkels (stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Ook verklaarde verzoeker dat hij zijn tante heeft gebeld op het ogenblik dat het Verenigd Koninkrijk hem wilde terugsturen naar Afghanistan, waarna zij hulp regelde bij verzoekers aankomst in Afghanistan (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Ook verklaarde verzoeker dat de man van zijn tante de reis heeft geregeld

(stuk 9, verklaring p. 7; stuk 9, vragenlijst, p. 4). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie en het feit dat zij verzoeker in het verleden reeds hebben geholpen, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de

commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF